

“L’observació d’aus ha conscienciat gent d’arreu del món sobre la fragilitat del delta”

MARIANO CEBOLLA BORRELL (SEVILLA, 1968)
Fotògraf de natura

Què va ser primer, la fotografia o la natura?

Vaig néixer accidentalment a Sevilla, però m’he criat al Delta, entre serps i granotes. A mesura que em feia gran, descobria que vivia envoltat d’un entorn natural únic.

I comença a fer fotos.

En un viatge naturalístic a Extremadura, amb una colla d’amics, vaig entrar en este món. La càmera es va convertir en l’eina per a transmetre el que sentia per la natura.

També va fer de fotoperiodista.

Vora deu anys. Primer al SETMANARI L’EBRE i després a La Vanguardia. Va ser una escola i una eina per a guanyar-me la vida.

Va ser dels primers a retratar el Delta com mai l’havíem vist.

Fa trenta anys, la imatge d’estes terres es limitava als pobles i a les festes. Encara no hi havia consciència que teníem un espai natural, amb una fauna espectacular, que s’havia de convertir en la principal eina de promoció de les Terres de l’Ebre.

Dins d’esto món, l’observació i fotografia d’aus és tot un reclam.

Són molt vistoses i aquí n’hi ha moltes. Quantes?

Al Delta, més de 340 espècies diferents.

Què s’ha de tenir per a fer este tipus de foto?

El primer, uns mínims coneixements de natura i de l’entorn que vols fotografiar. Però n’hi ha molts que s’hi posen sense saber què busquen.

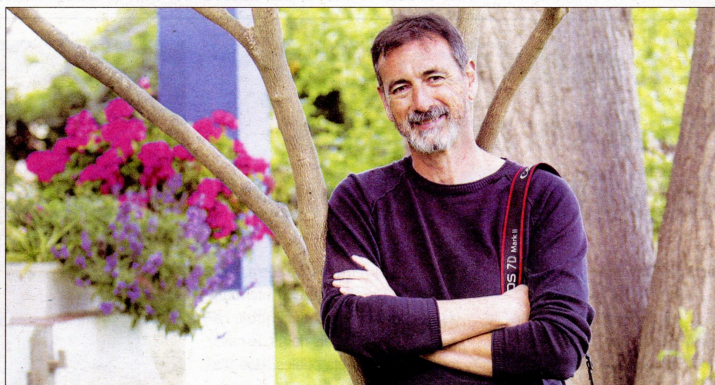
També cal ser pacient.

Molt. De vegades t’has de posar en un amagatall reduït durant hores. Cal tenir paciència, també. No es tracta de tenir un cromó. La fotografia d’aus és tot un procés. T’has de documentar i saber com viu aquell animal, els seus hàbits, com s’alimenta i s’aparella.

I tenir la vista i oïda afinades.

“Per a fotografiar aus cal tenir paciència, molta paciència, conèixer el seu hàbitat i costums. Però quan t’hi poses, l’ornitologia enganxa molt”

“Amb una bona gestió, conservació i cacera són compatibles. Però l’observació d’aus és un repte al Delta, perquè la pressió cinegètica les ha tornat espantadisses”

Fins i tot així, de vegades, un canvi de plomatge et pot confondre. Els cants també són tot un món: n’hi ha d’alarma, nupcials, de contacte, de reclam...

A més, les aus són esquerpes.

Per això el repte de cacera fotogràfica, ser capaç de fotografiar aquell ocell tan complicat de veure.

Hi ha fotògrafs que recorren milers de quilòmetres buscant una sola espècie.

Si t’agrada la gran fauna que has vist a les enciclopèdies, algun dia intentaràs anar a l’Àfrica a veure-la. Hi ha tantes espècies en el món de l’ornitologia que si t’hi aficiones no podràs parar. Sempre voldràs saber-ne més. I, per a això, has de viatjar.

I aquí ho hem convertit en un nou actiu.

El Delta Birding Festival, que es fa a finals de setembre, ja és un referent a Europa. Hi venen especialistes d’arreu del món: fotògrafs, però també dibuixants de guies, especialistes en cant d’ocells...

Quin és el perfil habitual del fotògraf d’aus?

Els britànics en són pioners. També d’altres països centreeuropeus. La península Ibèrica és un dels millors llocs per observar aus perquè tenim hàbitats diferents. Només a Catalunya, des de les espècies d’alta muntanya, al Pirineu, fins al delta, passant pels secans de Lleida, on hi ha espècies úniques.

Els flamencs han ajudat a posar el Delta al mapa.

És un animal hipnòtic, amb els seus moviments i aquella gamma de colors. Però els flamencs són un emblema a nivell popular. Els ornitòlegs vénen al delta buscant altres espècies menys colorides, les larolimícoles: gavines, xatracs, fumarells...

Quin és el millor moment per fotografiar-les?

Ara, a la primavera. Però sobretot, durant les migracions, a la tardor. Llavors tens les que s’han reproduït, les que hi passen l’hivern, i les que van de pas i són a punt de marxar.

A la tardor també arrenca la temporada de caça.

I això complica l’observació d’aus. La pressió cinegètica ha sigut històricament important al Delta. I s’han tornat espantadisses.

Conservació i cacera són compatibles?

Amb una gestió correcta, sí. A més de fotògraf, jo gestiono l’espai natural de l’Alfaca. Allí hi fem visites guiades i observació d’aus. I, a la tardor, es caça just al costat. I hi podem conviure. És una convivència que es pot treballar en cada espai.

L’interès per les aus indica major sensibilització sobre els perills del Delta?

Penso que la fotografia d’aus ha fet de caixa de ressonància i que avui molta gent coneix més i millor els problemes de fragilitat del delta de l’Ebre.

Vostè viu enmig d’un entorn que és com un enquadrament permanent.

Sempre porto un parell de càmeres penjades. Per si surt l’ocasió: un animal, un moment.

Ha fotografiat el Delta, però també els Ports o Sebes.

Som privilegiats. El Delta és molt fotogràfic, per la llum i el paisatge, i perquè allí on veus aigua hi ha molta plasticitat. Sebes és com una illa, una concentració de natura en un espai relativament petit. Diga’m quins són els millors llocs per a emportar-se una imatge única de les Terres de l’Ebre.

N’hi ha molts! Però si em fa triar... la Punta del Fangar, la Fageda dels Ports, la costa entre l’Ampolla i l’Ametlla de Mar, la Terra Alta i la seua llum, i diversos punts del riu Ebre.

Fotografia i faena a banda, vostè viu al Delta i té molt clar el que s’hi ha de fer, de fa temps.

Molt simple: escoltar els que en saben. El consens, a més de social i econòmic, ha de ser científic. És com si amb la covid no escoltàssim els epidemiòlegs. Recordem que la preservació ambiental ha aconseguit tenir el Delta com el coneixem avui.